

Arrest

nr. 142 012 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DE TERWAGNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 20 november 2014 gevat bij zwartwerk in Machelen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 20 november 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam/nom: D.(...)

Voornaam/prénom: I.(...) A.(...)

Geboortedatum/dat de naissance: (...)

Geboorteplaats/ lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Sénégal

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquts ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 20/11/2014,

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14 ;

artikel 74/14 § 3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 § 3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. /

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr zal worden opgesteld doof de so

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België"

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof eveneens op 20 november 2014 een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan ook diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Inreisverbod

Aan de heer:

A Monsieur:

Naam/nom: D.(...)

Voornaam/prénom:I.(...) A.(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Sénégal

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS: /.

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20/11/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar voor België omdat:

**1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

(...)

Betrokkene is heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart. Daarenboven bestaat een risico op onderduiken daar hij geen officieel adres in België heeft.

Reden waarom hem een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 14 van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (hierna: Richtlijn Landurig Ingezetenen), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de manifeste beoordelingsfout en het beginsel *'audi et alteram parti'*. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"EN CE QUE

L'annexe 13 est motivée comme suit :

« L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 7, alinéa 1 :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet ;

Article 74/14 :

Article 74/14 § 3, 1° : il existe un risque de fuite

article 74/14 § 3, 3° : le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable.

Pas de permis de travail/ Pas de carte professionnelle – PV n° sera rédigé par l'inspection sociale.

L'intéressé n'a pas d'adresse officielle en Belgique ».

L'interdiction d'entrée (annexe 13 sexies) est quant à elle motivée en ces termes :

En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de deux ans en Belgique, parce que :

1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou ;

L'intéressé a été intercepté ce jour en flagrant délit de travail sans permis; il existe également un risque de fuite, car il n'a pas d'adresse officielle en Belgique.

Compte tenu de ce fait, une interdiction d'entrée de deux ans lui est imposée.

Les deux actes étant intimement liés, ils font l'objet d'un seul et même recours.

ALORS QUE

Première branche

1.

En prenant l'acte attaqué, le délégué du Ministre de la Migration et de l'asile a violé les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

En effet, il convient de rappeler que, pour répondre au vœu du législateur la décision administrative prise à l'encontre du requérant doit être légalement motivée conformément aux exigences requises par les articles 62 de la loi du 15.12.1980 et 2 et 3 de la loi du 29.07.1991.

La loi du 29.07.1991 érige en son article 2 l'obligation, pour l'administration, de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle.

Cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation "consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision", et que cette motivation doit être adéquate.

Une doctrine autorisée rappelle que l'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision (M. LEROY, "La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver", dans le rapport de la journée d'études de Namur du 08.05.1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

Rappelons, en outre, que l'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient (C.E. du 12.05.1989, arrêt n°33.560, R.A.C.E., 1989).

En effet, "motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise" (D. LAGASSE, "La loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs", Orientations, 1993, p. 68).

En outre, la motivation doit encore être "adéquate", à savoir qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante.

2.

Force est de constater que, dans le cas d'espèce, cette motivation n'est ni adéquate, ni précise, ni complète, ni suffisante étant donné que les actes attaqués violent le principe de bonne administration. En effet, dans un premier temps, il est totalement absurde de motiver une décision d'ordre de quitter le territoire sur l'absence d'adresse légale en Belgique, alors que l'on sait qu'un « étranger en séjour illégal » (à en croire la partie adverse) ne peut être inscrit à la commune et, partant, bénéficier d'une adresse officielle.

Or, à croire la motivation de la décision, le risque de fuite est uniquement fondé sur l'absence d'adresse officielle en Belgique !

Signalons, sur ce point précis, le prescrit de l'article 74/14, § 3 de la loi du 15.12.1980 :

« Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° Il existe un risque de fuite, ou ;

(...)

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, ou ;

(...) »

Se fondant sur ces deux considérations, la partie adverse a dérogé au délai prévu par la disposition susmentionnée, et a, ainsi, notifié au requérant un ordre de quitter le territoire sans délai.

C'est, en outre, cette absence de délai qui a permis à la partie adverse d'assortir la décision d'éloignement d'une interdiction d'entrée de deux ans.

Comme il l'a été souligné supra, l'absence de domicile légal en Belgique ne peut être pris en compte pour justifier le risque de fuite.

Le risque de fuite n'est dès lors, en aucun cas justifié.

3.

La décision querellée est également motivée par le danger pour l'ordre public du fait qu'il aurait été intercepté le jour même en flagrant délit de travail sans permis.

Si on ignore, à la lecture des actes attaqués, dans quelles circonstances et à quel endroit le requérant aurait été intercepté en flagrant délit de travail, ce seul motif suffit à annuler, et entre-temps, suspendre les actes attaqués.

En effet, l'annexe 13 mentionne qu'« un PV sera rédigé par l'inspection sociale ».

Or, à l'heure actuelle, et au moment de la notification des actes attaqués au requérant, il est manifeste que pareil PV n'a pas été dressé de sorte qu'on ignore si travail sans permis il y avait ou non !

La partie adverse signale que, le requérant ayant été intercepté en flagrant délit de travail sans permis, il constitue un danger pour l'ordre public.

N'ayant aucune certitude quant à la réalité d'un travail sans permis à la lecture des actes attaqués, ce motif n'est pas valable et suffit à annuler et, entre-temps, suspendre les actes attaqués.

A nouveau, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation, et ne motive pas à suffisance sa décision.

4.

De plus, Monsieur DATT est autorisé au séjour en Espagne, ce qui n'est même pas mentionné dans les actes attaqués.

En raison de la crise économique qui y sévit, il est arrivé en Belgique dans le courant du mois d'octobre en vue de venir y trouver du travail, de sorte qu'il était toujours en séjour légal en Belgique.

Certes, au moment où il s'est vu notifier les actes attaqués, il n'était pas en possession d'un permis de travail.

Ceci étant, il était, contrairement à ce que soutient la partie adverse, autorisé au séjour durant trois mois en raison de son titre de séjour espagnol.

Soucieux de trouver du travail en Belgique afin de subvenir aux besoins de sa famille restés en Espagne, et de ne pas devenir une charge pour les institutions tant espagnoles que belges, il a cherché à trouver un emploi.

En ce que les actes attaqués ne mentionnent ni les circonstances de son interception, ni le fait qu'il est détenteur d'un titre de séjour permanent en Espagne, ceux-ci sont manifestement motivés de manière erronée et doivent être annulés et entre-temps, suspendus.

Pourtant, l'article 14 de la directive 2003/109/CE du Conseil du 25.11.2003 relative au statut des ressortissants de pays tiers résidents de longue durée stipule expressément que :

«Un résident de longue durée acquiert le droit de séjourner sur le territoire d'États membres autres que celui qui lui a accordé son statut de résident de longue durée, pour une période dépassant trois mois, pour autant que les conditions fixées dans le présent chapitre soient remplies ».

Le requérant, arrivé dans le courant du mois d'octobre en Belgique, était dès lors toujours en séjour légal sur le territoire belge.

Outre le fait que les actes attaqués violent cet article 14, ils constituent également une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie adverse.

5.

La partie adverse reproche également au requérant de ne pas être en possession d'un passeport valable.

Il s'agit également d'une erreur d'appréciation puisque le requérant possède bel et bien un passeport, avec lequel il voyage d'ailleurs régulièrement.

6.

Enfin, il semble, à la lecture des actes attaqués, que le principe audi alteram partem ait également été violé.

En effet, il semble que le droit à être entendu du requérant n'ait pas été respecté puisque s'il avait été entendu, la partie adverse aurait eu connaissance du titre de séjour permanent du requérant en Espagne, de l'existence et de la validité de son passeport ainsi que de la date de son arrivée sur le territoire belge.

Ces éléments n'ont manifestement pas été demandés au requérant au moment de son interception.

Or, rappelons que le requérant a le droit d'être entendu avant qu'une décision administrative lui faisant grief ne soit prise.

Il s'agit là d'un principe général de droit de l'UE qui relève du droit à une bonne administration (C.J.U.E., M.M. contre Irlande) fondé sur l'article 41 de la Charte.

Il incombait en effet à la partie adverse d'entendre le requérant, destinataire des actes attaqués, « dès lors que l'administration se propose de prendre à l'encontre d'une personne un acte qui lui fait grief » (C.J.U.E., SORPROPE, C- 349/07, points 36 et 37), ce qui est manifestement le cas pour l'interdiction d'entrée de deux ans qui lui a été notifiée en l'espèce.

Or, il est manifeste que le requérant n'a pas été entendu en l'espèce avant la prise des décisions de l'Office des étrangers et n'a pas été en mesure de faire utilement valoir ses observations quant à sa situation de séjour, et son arrivée en Belgique.

Pour ces raisons, il sollicite l'annulation, et entre-temps, la suspension des actes attaqués et plus particulièrement de l'interdiction d'entrée.

Dans son arrêt du 27.08.2014 (n°128.272), Votre Conseil rappelle les deux conditions cumulatives de mise en œuvre du droit d'être entendu comme principe général de bonne administration :

- d'une part, la mesure individuelle prise par l'autorité publique doit affecter gravement les intérêts du destinataire de celle-ci. Tel est le cas en l'espèce vu l'interdiction d'entrée d'une durée de deux ans notifiée au requérant ;

- d'autre part, cette mesure doit être basée sur le comportement personnel de l'intéressé, ce qui est également le cas en l'espèce dans la mesure où la partie adverse lui reproche d'avoir été interpellé en train de travailler sans permis.

Il est dès lors évident que ces deux critères sont remplis en l'espèce par la décision d'interdiction d'entrée attaquée.

Or, il est évident, dans le cas d'espèce, que les actes attaqués n'auraient pas été motivés de la même manière si la partie adverse avait été en possession de toutes les informations relatives au séjour et à l'arrivée du requérant en Belgique, voire n'auraient pas été pris.

Pour ces motifs, il convient à tout le moins d'annuler l'interdiction d'entrée (annexe 13 sexies) notifiée au requérant.

7.

Au regard de l'ensemble des motifs évoqués ci-dessus, il convient d'annuler, et entre-temps suspendre, les actes attaqués."

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aangezien hij in gebreke blijft te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling uit de vreemdelingenwet zou schenden. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker geen ontvankelijk middel aanvoert tegen het inreisverbod, thans de tweede bestreden beslissing. Het ontbreken van een ontvankelijk middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is

aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.4. De eerste bestreden beslissing is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

(...)”

Met betrekking tot de termijn van het grondgebied te verlaten is de beslissing gestoeld op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met betrekking tot de motieven die het bevel om het grondgebied te verlaten ondersteunen, in de eerste plaats baseert op zijn Spaanse verblijfstitel. Uit de bijlage bij het in het administratief dossier opgenomen TARAP-borderel (‘traitement automatisé du Rapport Administratif avec la Police’) van 20 november 2014, blijkt dat verzoeker bij zijn interceptie inderdaad dit Spaanse verblijfsdocument had voorgelegd. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing dat deze verblijfstitel niet wordt vermeld in de beslissing, maar hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze zou volstaan om te voldoen aan de vereisten van artikel 2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan in elk geval niet worden bijgetreden waar hij beweert dat deze Spaanse verblijfstitel op zich zou volstaan voor een kort verblijf in België. Om de Spaanse verblijfskaart te gebruiken als een door een Schengenstaat afgegeven verblijfstitel die een binnenkomst zonder visum mogelijk maakt, dient deze immers vergezeld te zijn van een geldig nationaal paspoort.

2.6. Verzoeker meent in de eerste bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout te ontwaren omdat in de beslissing wordt gemotiveerd dat *“betrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”*. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn interceptie blijkens het hierboven reeds aangehaalde TARAP-borderel enkel *“in het bezit”* was van de Spaanse verblijfskaart en niet van een paspoort. Door thans een afschrift van zijn (geldig) paspoort als bijlage bij zijn verzoekschrift te voegen (Verzoekschrift, bijlage 4), slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij op het ogenblik van de vaststellingen van de politieagent op 20 november 2014 in het bezit was van dit reisdocument. Zoals hierboven reeds gesteld, volstond de Spaanse verblijfskaart van verzoeker niet in het licht van artikel 2 van de vreemdelingenwet waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de vaststellingen van de politieagent diende over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs levert van het feit dat hij (slechts) in de loop van de maand oktober van 2014 op Belgisch grondgebied zou zijn toegekomen,

zoals hij in zijn middel beweert. Verzoeker bevestigt overigens in zijn middel uitdrukkelijk dat hij niet in het bezit was van een arbeidsvergunning op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissingen, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker zich beroept op artikel 14 van de Richtlijn Langdurig Ingezetenen, stipt de Raad aan dat de schending van een richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, *Jur.*, 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, *Jur.*, 1974, 1337). Verzoeker toont niet aan dat de richtlijn niet deugdelijk in Belgische wetgeving werd omgezet, waardoor de schending van artikel 14 van de Richtlijn Langdurig Ingezetenen niet dienstig wordt aangevoerd.

2.8. Verder stelt verzoeker in zijn middel dat de motivering van de afwezigheid van een termijn bij het bevel om het grondgebied te verlaten niet adequaat is, niet precies, niet volledig en niet afdoende is omdat het risico op onderduiken louter gebaseerd zou zijn op het feit dat verzoeker geen officieel adres heeft in België en dat het gevaar voor de openbare orde gestoeld is op een proces-verbaal dat nog niet werd opgesteld. Daargelaten de vraag of de argumenten van verzoeker tegen de beslissing om de verwijderingsmaatregel niet te voorzien van een termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten pertinent zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek. Verzoeker kan geen belang doen gelden bij het feit dat geen termijn werd vermeld indien hij na de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten gewoon in het Rijk is gebleven (cf. RvS 30 augustus 2011, nr. 214 891). Uit de aanhef van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker op 16 december 2014, bijna een maand na de kennisgeving van de bestreden beslissing, nog steeds in de gemeente Anderlecht verblijft en dat er geen stappen werden gezet om de verwijderingsmaatregelen gedwongen ten uitvoer te leggen. Verzoeker toont ook geenszins aan dat hij bezig was met de organisatie van een vrijwillig vertrek of dat er specifieke omstandigheden waren die het opleggen van een (langere) termijn noodzakelijk of wenselijk zouden maken. Aldus blijkt geenszins dat verzoeker enig nadeel zou hebben ondervonden doordat de beslissing geen ruimere termijn toekende, of op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.9. Waar verzoeker de schending aanvoert van het beginsel '*audi et alteram parti*' en van het recht om gehoord te worden in de zin van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat het betoog van verzoeker feitelijke grondslag mist. Los van de vraag of de hoorplicht in dit geval van toepassing is, blijkt uit het TARAP-borderel dat in het administratief dossier werd opgenomen, duidelijk dat verzoeker op 20 november 2014 naar aanleiding van zijn interceptie werd verhoord en in de gelegenheid werd gesteld om een verklaring af te leggen. De politieagent maakte uit zijn verklaring op dat verzoeker op doorreis was in België. Aan verzoeker werd dus wel degelijk de mogelijkheid geboden zijn standpunt kenbaar te maken.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 14 van de Richtlijn Langdurig Ingezetenen, noch van de artikelen 7 of 74/14 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de motiveringsplicht aangetoond. Er werd geen schending van het beginsel '*audi et alteram parti*' aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat het bestuur een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN